

Raluca Feher

Să nu râzi :((

---

roman

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactare:
Virginia Costeschi

Design copertă:
Arnold Estefan

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Vlad Condur

Corectură:
Anca Baci
Dușa Udrea-Boborel

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
FEHER, RALUCA

Să nu râzi / Raluca Feher. – București: Editura Trei, 2019
ISBN 978-606-40-0627-1
821.135.1

Copyright © Editura Trei, 2019
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN 978-606-40-0627-1

Eram în baie când a sunat telefonul, nu l-am auzit. A sunat de mai multe ori, de vreo patru cred. Niciodată Mihaela nu sună de patru ori. E clar că s-a întâmplat ceva.

— S-a sinucis Diana.

Am tăcut. Cu gura deschisă am tăcut. Mihaela vorbea ceva și eu nu auzeam, cu timpanul spart de cuvântul-pumn. Sinucis.

Nu e cuvânt-pumn, e cuvânt-motor de rachetă Saturn. Nu numai că mi-a crăpat timpanul, dar toate ideile au căzut moarte în vacarmul decolării.

Mihaela striga la mine.

— Mai ești aici? Hei, măi, ai închis?

— Nu.

— Hai că vin la tine.

Am părul ud și fața udă și nu sunt 70% apă, pentru că toată s-a evaporat din mine sub vântul nuclear al veștii. Mi-e sete și beau trei pahare de vin și vinul mă umple ca pe-o damigeană, nu aud nimic de la lichidul care curge în mine.

Mihaela organizează pomana.

Trebuie să mergem la mama Dianei. Oare frate-su, Vlad, știe? Cred că nu știe, e plecat în Canada de câteva luni.

— Cum a murit? apuc să întreb.

— S-a spânzurat. A găsit-o Alin, nu ajunsese de două zile la serviciu, nu răspundea la telefon, iar el avea nevoie urgent de mașină. Știi că îi dăduse mașina ca să poată merge zilnic la maică-sa.

Nu știi nimic din toate astea. De ce ar fi vrut să meargă la maică-sa? După ce a murit papa Victor, aproape că nu mai vorbeau. Diana a considerat mereu că maică-sa, țărancă pocnită — cum îi spunea când vorbeam despre ea —, l-a băgat pe taică-su în mormânt.

„Cea mai lungă crimă din lume“, așa spunea când vorbea despre relațiile dintre Victor și Mily.

— Unde e maică-sa?

— Cum unde? La balamuc. A reușit să o interneze într-un spital de boli nervoase, undeva lângă Sibiu. Mergea zilnic la ea, două ore dus, două ore întors. De la asta i s-a tras. Și de la băutura. Hai, frate, chiar nu știai nimic sau și tu ești varză?

Îmi mai pun un pahar de vin și îi torn unul și Mihaelei.

Mereu m-au fascinat oamenii fără semne de întrebare. Calcă pe apă fără să se ude, nimic nu-i trage la fund, nu ca pe noi,ăștilalți, mereu nedumeriți, confuzi, cu buzunarele pline de bolovanii dubiilor. Ne scufundăm în mălul îndoielilor și pe deasupra noastră trec, cu pantofii albi ca scoși din cutie, Mihaelele sprintene care au știut mereu cum se vor isprăvi poveștile noastre, ale tuturor, mari sau mici. E atât de clar pentru ei, totul.

— Era clar că e deprimată și băutura se știe că duce la depresie și...

— Cum s-a spânzurat?

— Cum adică? De lustră, cred. Săracu' Alin, îți dai seama că ești marcat pe viață, să vezi că se apucă și el de băut acum. E un cerc vicios.

— Când s-a întâmplat?

— Acum o oră jumate. Mai întâi am sunat-o pe diriga și apoi pe Tavi și pe urmă pe tine.

— De ce ai sunat-o pe diriga?

Mihaela se uită la mine ca la o cretină. Este în continuare comandanta de detașament din 1988, eu sunt comandanta de grupă. Diana era olimpică la geografie, cred. Nu știu dacă avea șnur. Mihaela a ajuns la 45 de ani în cămașa albă și fusta plisată de pionier.

— Să ne organizăm cu clasa.

Deschid o altă sticlă de vin. Telefonul Mihaelei sună și ea vorbește întruna. Mama Dianeii a fost anunțată. A făcut o criză, e pe sedative.

— Ce criză?

— De plâns, de nebunie. Doar e la balamuc.

Asta înseamnă că, nebună fiind deja, dacă a făcut o criză de isterie, poate și-a anulat boala și preț de cinci minute o fi fost și ea adunată în matricea inițială.

O fi fost normală.

Înmormântarea o să fie vineri. Asta aflăm de la Vero, sora lui Alin. Alin e acasă. Nu prea vorbește și bea vodcă.

Vero spune că Diana era moartă de cel puțin o zi, așa a zis legistul. Că Alin a sunat imediat la Salvare și Salvarea a trimis legistul. Era vânăută la față și umflată. Alin nu a atins-o, a trebuit să treacă pe lângă ea, pentru că era cumva prinsă de ușă.

— S-a spânzurat de ușă?

E prima oară când o văd pe Mihaela uimită. Comandanta de detașament nu a punctat niciodată bine la fizică mecanică. Ar cere lămuriri ca să vizualizeze cadavrul mai bine, dar îi este rușine de mine.

Vero bea vinul, mă întrebă dacă poate să-și aprindă o țigară.

Îi cer și eu una.

— Dar tu te-ai lăsat de câțiva ani. Doar nu te reapuci de fumat acum?

E prea mult într-o singură zi, chiar și pentru Mihaela.

Aprind țigara, trag din ea cu nădejdea omului care speră că turbina dinăuntru poate fi astfel repornită. Poate o să simt ceva. Dar sunt amortită în continuare.

Îmi amintesc despre povestea unui băiat al cărui centru al durerii din creier nu funcționa. Impulsurile circulau prin nervi, informația ajungea la cap, dar creierul nu știa să o citească, deci nu trimitea înapoi, prin nervi, răspunsul: durere, nu pune mâna pe plită

sau

scoate-ți cuțitul din pulpă.

Creierul asista la măcelul propriului vehicul ca un bețiv extatic.

Așa sunt eu. Bețiv extatic.

Râd la tragedii și plâng la glume.

Vero se uită la mine uimită cum încep să râd și râd și râd și, cu coada ochiului, o văd pe Mihaela făcându-i semn cu degetul mare și arătătorul desenând un pahar care este dus de mai multe ori spre gură.

Vezi bine, sunt la al șaselea pahar în cât timp? Nici două ore.

— Aaaaa.

Vero se întoarce către mine și îmi mai dă o țigară în timp ce spune:

— Alin mi-a zis că pe birou a văzut că era un post-it lipit pe o cutie. Spunea: pentru Raluca.

*

Au trecut trei săptămâni.

Cutia Dianeii e pe masă, în bucătărie, lângă pachetul de Lucky. M-am reapucat de fumat. Cutia e de la IKEA, de carton. Pe post-it zice: *pentru Raluca. Să nu râzi :((*

Cei doi ochi și gurițele triste compun un semn care îmi spun să nu fac mișto de ea.

Dianeii i-a fost mereu frică de ridicol. Sunt sigură că totul a venit de la maică-sa, țăranca pocnită, un monstru care și-a transformat copiii în cai de curse. Când nu ajungeau pe podium, îi bătea nemilos. Când au îmbătrânit și nu mai erau buni de alergat, i-a vândut la circ.

Nu știu cum a reușit Diana să o bage pe maică-sa la azil sau clinica de boli nervoase. Probabil i-a spus că acolo ajung toate vedetele, toți bogătașii României. Asta a fost singura cale.

Nu am mai vorbit de un an jumate cu Diana. Din seara în care mi-a spus, beată, incoerentă, nervoasă, că i-am distrus viața. Că niciodată prietenia noastră nu a contat pentru mine, că m-am folosit de ea ca să mă ajung.

Așa a zis: să te ajungi.

— Unde am ajuns, Diana?

— La București, câștigi bine, vii și îți fluturi iubiții și banii, mă scoți la restaurante, dar te doare-n cur de mine, așa cum te-a durut și de Vlad. Ești o parvenită.

Sunt o parvenită.

Nu am mai vorbit. Cu Vlad, primul meu iubit, fratele Dianeii, nu ne-am mai spus vreun cuvânt de 18 ani.

Am deschis cutia de carton de la Diana în ziua înmormântării. Nu am intrat în capelă. Nu am văzut-o moartă. Morții tind să rămână cu mine, să apară în licăriri de câteva milisecunde în timp ce încerc să-mi amintesc ce cumpărături să fac, când fac dragoste, când scobesc în cap după o rețetă de cocktail. Morții îmi pun piedică gândurilor. Mă îngrozesc paloarea lor și orizontalitatea țeapănă; de ce, oare, nu-i îngroapă în picioare?

Sau de ce nu-i pun cu genunchii la gură, ca triburile Chachapoyas din Peru?

Îi țin pe spate, cu tălpile cu vârfurile orientate în sus. De parcă ar putea merge pe perete. Stau acum la linia de plecare, așteaptă semnalul când o iau cu toții pe axa OY, în sus sau în jos. După cum le-a fost viața, iad sau rai.

A Dianei a fost iad. Pentru că nu am fost acolo pentru ea, pentru că am tras ușa și am plecat, iar ea a înghețat ca fetița cu chibriturile afară, privind scânteile chibriturilor pe care i le aprindeam sub nas.

Nu ai fost niciodată atentă la mine.

Așa mi-a strigat. Avea dinții negri și buzele indigo, și ochii roșii.

Când s-a terminat cu Vlad, mi-a fost silă de toată familia aia care m-a târât în cocina scandalurilor fără număr. În urletele și înjurăturile care se terminau amiabil, după opt minute, cu o invitație la masă. Ca și cum cuvintele ălea, toate drăcuielile și toate scabroșeniile, nu rămâneau în aer. Nu te izbeai de ele când te așezai la masă, nu trebuia să scuturi farfuria de boule și pizda mă-tii, să speli furculițele de flegme.

Laaa maaasăăă!!! striga Mily, iar noi ieșeam din camera lui Vlad — eu, Diana și Vlad — cu ochii în pământ, eu mă scuzam și spuneam că trebuie să plec acasă și Diana insista să rămân, dar Vlad știa că nu pot să îi salvez și îmi aducea haina, mă conducea până jos și eu plecam mereu înjumătățită de oamenii ăștia nepăsători care și-au distrus copiii.

Vlad nu a venit la înmormântarea Dianei.

Vero mi-a spus de ce, dar nu am ținut minte.

Poate nici el nu a putut să-și vadă sora cu vată în nas. Palidă. Sau vânătă. Umflată. Cu fălcile legate cu pânză. Poate a primit și el o cutie cu un post-it pe care scria: *să*

nu râzi :(Tu niciodată nu ai râs de mine, ai plâns de mine. Acum să râzi.

*

Cutia e pe masă.

Mi-e frică să nu găsesc înăuntru vreun deget. Un teanc de scrisori netrimise care să demonstreze că eu sunt vinovată pentru moartea ei sau pentru viața ei de căcat terminată într-o frânghie de la Hornbach.

Aș vrea să chem pe cineva să fie cu mine. Mă uit în telefon. E plin de morți în telefon.

Ioana. Vali. Ion și Andrei. Nu am șters pe niciunul. Stau cuminți în mormintele lor din numere, 07 și ceva. Cine răspunde, oare, dacă îl sun pe Sorin? A murit de cancer, acum niște luni. Nu știam că are cancer. Cum nici la Andrei nu bănuiam o inimă beteagă.

E simplu să vizitezi morții din telefon.

Nu trebuie să mergi cu flori. Nu trebuie să suporti mirosul înecăcios de tămâie sau pe cel de pișat al cerșetorilor care umplu cimitirele.

*

În cutie sunt sute de pagini printate.

Nu știu câte sute pentru că nu există numerotare. Dar sunt cel puțin 400. Cel mult 700. Zic și eu așa, că nu mă pricep defel să estimez. Dacă aș fi fost bună la aproximat, aș fi știut că Diana e la cam 17 centimetri de moarte, atunci când am văzut-o ultima oară.

Beată.

Alcoolul este un potențiator al depresiei. Așa mi-a zis Diana atunci, râzând de maică-sa care auzise cine știe pe

unde povestea asta și apoi a venit acasă și a reproduș-o exact așa: potențiator.

De unde știe ea ce e aia potențiator? Se fac potențiatori d-ăștia în Giurgiu?

Mă uit peste pagini. Dialoguri, monologuri, povestiri.

Îmi aduc aminte de prima poezie a Diane. Sau, mă rog, prima operă în versuri pe care a scris-o la ziar. Știu doar ceva pe sărite: te-ncolonezi la nod și-ți faci sepuku-n pod.

Finalul era însă superb: poezia se dezvoltă ca și cum te piși cu boltă.

Ce sunt ăștea 400 de pagini? Sau cel mult 700?

Jurnalul ei? Jurnalul maică-sii?

Acum niște ani mi-a spus că Mily are un jurnal, borcanul în care își urlă ura față de univers. Odată mi-a citit din el. Mi s-a făcut rău. Despre Diana scria că este ticăloasă, bețivă, curvă. Vick era curvarul-impotent, Vlad era năsoșul-ratat.

Diana citea și râdea și mie mi-era rău și nu puteam nici măcar să mă prefac că mi se pare amuzant. Și, la un moment dat, Diana a început să plângă cu hohote și am luat-o-n brațe și a plâns mult și după a zis: hai să mergem să bem ceva.

Și am mers.

Să nu râzi :((

Capitolul 1 și un sfert

Este o carte.

Este o criză de tuberculoză.

Diana a murit de tuberculoză. A scuipat sânge în batistă. Plămânii și i-a scuipat.

Este cartea vieții ei, care este cartea vieții maică-sii, care este cartea vieții bunică-sii, maicile superioare din *Dune*.

Nu este o carte, este un pachet de cărți pe care ghicitoarea ți le răsfiră pe fața de masă și le întoarce una câte una, ai opt în pentagrame, care lângă Eremit înseamnă că o să mori de mâna ăleia care te-a făcut.

Diana a înregistrat totul, toate șoaptele și toate bocetele, toate vorbele la beție și toate vorbele la mânie. Nu știu cum de nu și-a pus ștreangul de gât mai devreme.

Cartea asta, *Să nu râzi* :(, este cartea pe care niciunul dintre noi nu vrea să și-o amintească. Umilințele, lașitățile, supușenia și metamorfoza ratată, în loc să devenim fluturi, am rămas niște larve rele, înjurând în barbă universul pentru incapacitatea noastră de a zbura.

Ieri mi-am adus aminte de cuvântul *teraformare*.

Eram între paginile Diane înținse în toată camera, hârtia asta vine aici, foaia asta se pupă cu asta și mi-am dat

seama că teraformez viața asta în care am locuit și eu un pic, câțiva ani, dar pe care nu o cunosc deloc, o viață străină ca o cameră de hotel în care ai stat două nopți în patul cu cearșaful vârat bine sub saltea.

Teraformez viața asta necunoscută mie, aici fac un lac și aici pun un munte, așa cum îmi place mie. Dar Dianei cum i-ar fi plăcut? Poate să pun lacul în altă parte și să scot muntele de tot, căci nu-i plăcea muntele, că era frig și ea avea circulația periferică proastă. Pune-ți și tu șosete, nu umbra desculță prin casă, îi spunea maică-sa, că ai circulația periferică proastă.

Dar Diana nu o asculta și atunci Mily îmi spunea mie să îmi pun papuci.

Era frig la ei în casă, că nu dădeau drumul la centrală decât seara și numai când erau -5 grade afară.

Teraformez viața Dianei. Aș teraforma și moartea Dianei, aș putea să spun că nu s-a sinucis, ci a murit de tuberculoză, scuipând sânge în batistă, căci avea sânge prea mult în plămâni și batiste prea albe.

Sau pot să zic că a murit de frig, circulația asta periferică proastă i-a venit de hac.

Dar ce mai contează?

Morții cu morții și viii cu viii, cum spunea bunicul Dianei în carte. Eu nu l-am cunoscut pe bunicul Dianei, cum nici ea nu l-a cunoscut decât din faimoasele tirade ale maică-sii, care l-a urât pe bătrân cu patimă. Cam cum a urât mai tot în jurul ei.

Să încep cu ce?

Zic să încep cu Viena.

E un început bun de carte, este vorba despre doi bătrâni ajunși în Occident pe banii fetei lor cu picioare reci. Și periștii lor acolo, în Viena, la prințesa Sisi.

Dar mai întâi să spunem că această carte, *Să nu râzi* :((, este scrisă la persoana întâi de Diana, fata care a murit, și este o carte despre părinții ei, mai degrabă despre mama ei, Mily, Maria Matei din Găujani, Giurgiu. Apare și Vick, Victor, tatăl ei, și mai apare și Vlad, fratele ei, și alți unchi și mătuși trec prin cadru, dar este despre Diana și Mily, fiică și mamă.

Eu i-aș zice *Cea mai lungă crimă din lume*. Dar și *Să nu râzi* :((îmi place. Pentru că în titlul ăsta intră și mamă și fiică și toată tristețea și frica de pe lume. *Să nu râzi* :((, pentru că mi-ai rupe inima.

Mi-ai rupe inima și eu sunt deja cu inima ruptă, de când m-am născut am avut inima ruptă și d-aia am avut mâinile și picioarele reci, că inima stricată nu putea să pompeze sângele cu atâta forță cât să ajungă până-n picioare.

Capitolul 2

Mily și Vick pleacă la Viena. O să stea zece zile, să aibă timp de plimbări pe Dunăre și de vizite la Schönbrunn. Nu vreau să-i grăbesc, să alerge ca disperării să bifeze.

Cu trei nopți înainte de plecare, maică-mea nu mai doarme.

— A înnebunit de tot, sare în sus de trei metri din orice. Nu pot să-i mai zic nimic.

— Păi nu-i zi.

Taică-miu a făcut bagajul. E imens.

— Ce dracu' vă luați, dom'le, atâtea haine? O să-ți crape hernia iar.

— Mă-ta și-a luat patru perechi de pantofi, opt fuste, zece bluze, mi-am luat și eu patru perechi de pantaloni și...

— Voi sunteți normali, stați zece zile, de ce să-ți iei patru perechi de pantaloni, când ai timp...

— Cari tu?

— Nu.

— Atunci lasă-mă-n pace!

— Nu car eu, dar eu dau banii când o fi să te operezi. Iar.

Au ajuns. Nu le place hotelul. Nu are televizor în cameră și nici nu au decât un cearșaf pe pat, să se acopere.

— Niște nesimțiți! șuieră Mily la telefon.

— Sunt 40 de grade afară, îi spun.

— Dar dacă noaptea se face frig?

— Dar dacă nu se face frig?

— Un rahat de hotel, concluzionează maică-mea.

Înjur în gând. Trimit gândul cu înjurătura cu 900 de kilometri la oră până la Viena. Sper ca în două ore să-i mai găsească la hotel.

Sună telefonul.

— Am căcat steagul, zice taică-miu cu voce panicată.

— V-ați certat?

— Nu. Mi-au furat portofelul.

Mi se taie respirația. 500 de euro cash plus card cu alți 1 000, am pus-o.

— Când? Ce aveai în el?

— Acum câteva secunde, mi-am dat seama că pun la cale...

— Ce aveai în el, cash-ul?

— Nu, e la maică-ta. Cardul și buletinul.

— Sună să blochezi acum cardul.

— Nu poți să...

— Sun eu.

Sun la CEC, omul care îmi răspunde spune că trebuie să sune posesorul cardului, nu fiică-sa.

— Trebuie să suni tu. Uite numărul. Sună acum, bine? Sună să blocheze cardul.

Trec 10 minute. Sun înapoi.

— Ai rezolvat?

— Da. Au blocat cardul.

— Perfect.

— Dar acum nu ne ajung banii.

— Cum adică? Aveți 500 de euro cash, i-ați spart în două zile de când ați ajuns?

— Nu. Dar trebuie să ne trimiți bani.

— Normal. Mă uit acum cum e cu Western Union.

Din spatele lui se aude gura maică-mii:

— Un băbălău, un neatent, normal că îi fură banii când...

— Dă-mi-o puțin la telefon.

— E fii-ta, vrea să vorbească..., vocea lui taică-miu se scufundă lovită de aisbergul acuzațiilor lui Mily.

— Diana, e un cretin. I-am spus, fii atent că tipii ăștia sunt dubioși, prea se bagă în noi la trecerea de pietoni și chiar și el a zis că ăștia ne tâlhăresc, dar știi cum e taică-tu, haidaaaa, haidaaaa, ardelean bătut în cap, până s-a mișcat el, i-au furat portofelul.

— Se poate întâmpla oricui. Și mie mi-au furat din rucsac și din cort, mi-au spart casa, nu înseamnă că ești idiot, ci doar ghinionist.

— Cum, mă, să nu fii idiot când de-a doua zi pățești așa ceva?

— Te rog frumos, nu v-am trimis acolo ca să vă certați. Te rog, liniștește-te, nu v-au furat niciun ban. Măine vă trimit eu.

— Un nemernic. Cum să mă linițesc? Își bate joc de mine, de banii tăi, de...

— Nu s-a întâmplat nimic. Cardul e blocat, nu ați pierdut niciun ban. Și, chiar dacă s-ar fi întâmplat, erau banii mei, nu ai voștri. Deci ar trebui ca eu să fiu supărată.

— Păi și eu sunt supărată că acum te pune pe tine pe drumuri, că tu te-ai dat peste cap să ne trimiți aici și el nu e atent.

— Nu e nicio problemă. Nu vă mai certați.

Închid telefonul. Am mâinile și picioarele reci.

Și umede.

Mi-e milă de taică-miu. Pentru el ziua de azi și aia de mâine o să fie de coșmar. Viena o să dispară într-un nor de ocări. Ar fi putut foarte bine să fie undeva în Giurgiu, pe malul gârlei, pișcat de țânțari, mâncând porumb fiert.

Cuvintele sunt ciocane. Cad pe piatra din care crezi că ești făcut și poc-poc-poc, te cioplesc, te ciobesc, scot colțuri pe care nu știai că le ai, îți trag de sub piele cuțite și de sub unghii gheare.

Cuvintele-ciocan te transformă într-un ciocan.

Ciocanele bat cuie.

Cuiele intră în alți oameni. În cauciucuri, în mingi și în trunchiuri de copaci.

De cuiele care au străpuns trunchiuri de copaci, oamenii care au fost găuriți de alte cuie agață funii și spânzură pisici.

Cei mai mulți dintre noi sunt ciuruți de cuiele pe care părinții noștri le-au bătut în noi. Apoi educatoarele și mătușile, bunicile și vecinii, și copiii de la bloc, și oamenii de la televizor.

Ne-a ieșit tot sufletul din noi prin găurile făcute de cuie și pentru că nu avem suflet, pentru că ne-am transformat în ciocane fără suflet, batem cuie în alți oameni și în trunchiuri de copaci și spânzurăm pisici. Și vrăbii. Uneori, când avem noroc, spânzurăm câte o vulpe sau câte un pelican.

Cred că un business bun ar fi să fac un cabinet unde să am un magnet mare, așa, cât un laptop. Să-l plimb peste corpul pacienților și să le scot cuiele ăstea din corp.

Aș face operațiunea asta, dar numai pentru copii. Ei sunt salvabili. Lor nu le-a ieșit tot sufletul din corp și, se știe, dacă mai ai chiar și numai 12% din suflet rămas, el se reface. Dar pentru asta trebuie să nu stai lângă adulți-ciocan.

Trebuie să fii izolat, cu alți copii norocoși ca tine, și părinții să-ți poată spune numai anumite lucruri. Le-aș pune zgărzi care electrocutează și, cum apare cuvântul-cui, cum dzzzzdzzzzzzzz, mama și-ar mușca limba și ar trebui să caute în vocabular un cuvânt mai bun, un cuvânt bont, care să nu înțepe.

Săracu' taică-miu.

El nu e un om rău. Doar un adaptat la rău. Rău cu rău, dar mai rău fără rău.

E un miros la ei în casă, un miros pe care, probabil, l-am avut și eu cât am stat acolo. Mirosul relației lor, ușor acruș, ușor putrefact, de picior transpirat scos dintr-un pantof scâlciat, după o călătorie lungă cu trenul.

Vick și Mily au călătorit mult cu trenul ăsta al lor. Au ajuns să-și umple viețile unul cu altul, asta e camera mea și asta a ta, asta e farfuria mea, asta a ta, dar mirosul e al lor, al amândurora, imposibil de spus cine a contribuit cu ce la crearea lui.

Western Union e cel mai scump. Mai sunt două variante. Una e gratis, dar mie îmi put chestiile gratis, și cealaltă costă mai puțin, dar sunt mai puține office-uri de unde pot să ridice banii.

Maică-mea zice că să le trimit prin Western Union că e mai simplu.

Nu e mai calmă, e chiar mai disperată. Zice că nu are bani să îi cumpere nimic nepotului și nici lu' frate-miu și nici vecinei care îi udă florile acum, cât e ea plecată.

Mai are o săptămână în față, mâine primește banii și are 350 de euro neatinși.

Se plânge că îi e frică să meargă la restaurant, chibzuiește banii ca să nu moară de foame. Mănâncă wurst cu

un euro și bea apă de la chiuvetă până vede banii ăia de la Western Union, cine știe ce se mai poate întâmpla?

Universul poate să completeze să te distrugă.

Se știe acest lucru, unii oameni nu au noroc și pace.

Chiar dacă printr-un miracol ajung la 70 de ani să vizitez Viena, deși au o pensie de rahat, o singură pensie de rahat, deși nu au pus bani deoparte, că nu au avut cum, că era doar un singur salariu în casă, deși nu au avut pe nimeni să-i ajute, deși copiii sunt nerecunoscători și nu apreciază sacrificiul făcut și nu trimit bani acasă cum trimit alți copii care au fost crescuți cu cheia de gât, dar uite, își iubesc părinții, și acum din Germania sau America, din Italia sau Spania, trimit acasă munți de bani, vagoane de bani, Doamne, de unde am plecat, de la miracolul care i-a adus pe Mily și Vick la Viena când nimeni nu le-ar mai fi dat o șansă, dar uite, au ajuns și ce să vezi, poc, li se fură portofelul unde sunt un card și un buletin și miracolul se duce dracului.

Oribil aici. E plin de turci și arabi și țigănie.

E murdar pe stradă și e scump.

Tot mai bine e acasă.

Și în mine miroase a mort. Căci am mai murit o dată, în mine. Nu știu câte vieți mai am, că am murit de mii de ori în mine, sperând că o să cad lată, jos, și o să mă trezesc desculță, alergând pe un câmp de sare. Ciudat este că moartea asta, a sinelui, e confundată de multă lume cu apatia.

Dar nu e apatie. E doar lipsă de resurse. Fiecare nouă viață mă găsește mai puțină.

Mai subțire.

Și dacă eu sunt așa, oare cum e Vick?

De câte ori o fi murit în el?

— Ai primit? Totul în regulă?